

NEVZUHR

Sayı : 5
Eylül 2008

Edebiyat - Kùltür - Sanat

KÜLTÜRLER ARASI BİR BULUŞMA

NEVZUHUR

Edebiyat - Kültür - Sanat

Sayı : 5 EYLÜL 2008

SAHİBİ :
MUSTAFA AKBABAGENEL YAYIN YÖNETMENİ :
ALİ DEMİRELYAYIN KURULU :
BEKİR KARA
HASAN TLKAY
MİD HARUNADRES :
Atatürk Cd. 1306 Sk.
Akbaba Apt. No.: 1/2 ANTALYA

TLF.: 0 (242) 241 80 62 - 63

BELGEGEÇER : 0 (242) 241 41 74

e-posta: alidemirel47@hotmail.com

ISSN : 1308 - 1403

BASIM YERİ :
TUNAHAN OFSET MATBAACILIK
Tel : 0 (242) 248 90 88
e-mail: tunahanofset@hotmail.com
Sinan Mh. Atatürk Cd.1254 Sk.
Rifat Türkcan Psj. No.:14 / 7 ANTALYAYAYIN TÜRÜ:
Yerel - Süreli
İki ayda bir yayımlanır.NEVZUHUR'da yayınlanan yazılar
kaynak gösterilerek iktibas edilebilir.NEVZUHUR'da yayınlanan eserlere
telif hakkı ödenmez.NEVZUHUR
Bir kültür hizmeti olup, para ile satılmaz.NEVZUHUR'da
Yayınlanan bütün yazıların sorumluluğu
yazarına aittir. Gönderilen yazıların
yayınlanması, Yayın Kurulu'nun
kararına bağlıdır. Yazılar yayınlanmasa da
geri iade edilmez.

BU SAYIDA

NİHAT SAMİ BANARLI'DA
TÜRK MüSLüMANLIğI
Yrd. Doç.Dr.A.Vehbi ECEREYLL'DE BİR GEZİNTİ
MUSTAFA AKBABAİTHAF
MUSTAFA AKBABAPİRİ REİS'İN HARİTASI
ALİ DEMİRELKANATLARINDA TAŞISIN ÖZLEMİ
ANDAÇBEKLE BENİ
ANDAÇŞİİR ÜZERİNE GENEL BİR BAKIŞ
MİD HARUNDergi, hr tefekkürün kalesi. Belki serseri
ama taze ve sıcak bir tefekkür. Kitap, çok
defa tek insanın eseri, tek düşüncenin
yankısı; dergi bir zekalar topluluğunun
bir neslin vasiyetnamesidir dergi;
vasiyetnamesi, daha doęrusu mesajı.
Kapanan her dergi, kaybedilen bir savař,
hezimet veya intihar.

Cemil MERİÇ

OKUYUCU İLE SOHBET

Değerli dostlar.

Yaz mevsiminin bitip sonbaharın ilk ayı olan eylülde beşinci sayımızla tekrar beraber olmaktan mutluyuz. Bu yıl, eylül ayı ile birlikte gelen, İslam alemi için ayların sultanı Ramazan ayının, milletimize ve bütün İslam alemine hayırlı olmasını dileriz. Bu kutsal ayın, bütün insanlığa barış ve mutluluk getirmesine vesile olmasını Cenabı Allah'tan niyaz ediyoruz.

Bu sayımızda; Yrd.Doç. Dr. A. Vehbi ECER, *NİHAT SAMİ BANARLI'DA TÜRK MÜSLÜMANLIĞI* Başlığı altında kaleme almış olduğu yazısıyla sayfalarımız arasında yerini alıyor.

Mustafa AKBABA, mısralar eşliğinde, *EYLÜLDE BİR GEZİNTİ* yapıyor. Ayrıca *İTHAF* adını taşıyan şiiri de taktirlerinize sunuluyor.

Ali DEMİREL bu sayıda, *PİRİ REİS'İN HARİTASI*'ndan bahsediyor. Hâlâ sırrı çözölememiş olan bu harita hiç şüphesiz sizi de düşüncelere sevk edecek.

ANDAÇ'ın, *KANATLARINDA TAŞISIN ÖZLEMİ* adını verdiği denemesini bir masal tadında okuyacaksınız. Yazarımızın yüreğinde hep var olan iki sevda ancak bu kadar güzel tasvir edilebilir. Ve yine ANDAÇ, *BEKLE BENİ* diye isimlendirdiği şiirinde İstanbul'a olan hasretini dillendirirken sitem etmeyi de ihmâl etmiyor.

ÜMİD HARUN, *ŞİİR ÜZERİNE GENEL BİR BAKIŞ* la şiir sanatına bakmış! Okuyalım bakalım, nasıl bakmış,,,

NEVZUHUR

NİHAT SAMİ BANARLI'DA TÜRK MÜSLÜMANLIĞI

Yrd. Doç.Dr. A.Vehbi ECER

Değerli edebiyat tarihçisi ve yazar Nihad Sami Banarlı (1907-1974) sadece edebiyat alanında değil, din ve millî kültür alanında da ufuk açıcı eserler vermiş bir kişidir. O, birçok dergi ve gazetelerde tarihî, edebî ve sosyal konularda makaleler yazdı. Özellikle Türkçe ve Türkçenin problemlerine dair Türkçe'nin Sırları başlıklı kitabı birçok üniversitelerde ders kitabı olarak okutuldu ve birçok baskı yaptı. O, ders kitapları, Türk edebiyatı tarihi ile ilgili eserler yazdı. Türk dilini, edebiyatını savundu. Bunlarla kalmadı Türk millî kültürü ile ilgili gözlemler yaptı. Bu gözlemlerini, Anadolu Türk halkının örf ve âdetlerini, başka bir ifadeyle Türk Müslümanlığını Kültür Köprüsü (İstanbul 1985) ile İman ve Yaşama Üslubu (İstanbul 1986) isimli kitaplarında bulmaktayız.

Türk Müslümanlığı sözcüğünü yadırgayanlar, bu ifadeyle İslâm Dininin tek ve bir olduğunu, ikinci bir Müslümanlık olmayacağı yanlışlıkla hareket edenlerdir. Elbette İslâm Dini birdir, tektir, ama onun yaşanış biçimi toplumdan topluma değişmektedir. Merhum Cahit Tanyol bir makalesini ("Din Gerçeği", Cumhuriyet Gazetesi, 05.04.1962, 2) şu cümlelerle sonlandırır: "Nasıl bir Divan Edebiyatı ve bir halk edebiyatı varsa;

bunun gibi din alanında da bir medresenin dini, bir de folkloruyla, dünya ve din görüşüyle zengin bir halk dini vardır"

İşte bu halk inanışına Banarlı ve diğerleri Türk Müslümanlığı demektedir. Gerçekten de her toplum bir dini benimserse eski gelenek, coğrafî şartlar, tarihî olaylar, dolayısıyla bazı değişikliklerle o dini algılar ve uygulamalar. Bu, dinin özünü ilgili bir değişiklik değildir. Din insan içindir ve insanla ilişkindir, insana bağımlı ve insanla bağlantılıdır. Bu bağımlılık algılama farklılıklarını getirir. Algılama farklılıkları ise değişim demektir. Bunun sonucunda her din değişik toplumlarda şu veya bu sebeplerle farklılıklar oluşur. Türk Dünyası'nda da aynı değişim sonunda Türk Müslümanlığı, Ahmed Yesevî'den itibaren Ebu Hanife ve Matürîdî çizgisinde devam etti, Arap ve Fars Müslümanlığından büyük ölçüde ayrıldı (Bu konular için bak: Necdet Subaşı, "Türk Dindarlığı: Yeni Tipolojiler", İslamiyat Der gisi, Ekim-Aralık 2002, Sayı 4, 17-40; Hüseyin Aktay, "Farklılık Politikaları ve Türkiye Müslümanlığı", aynı dergi, 41-55; Hüseyin Yılmaz, "Türk Müslümanlığı, Dindarlık ve Modernlik", aynı dergi, 57-66; Ünver Günay, "Türkiye'de Toplumsal Değişme ve Tarikatlar", aynı dergi, 141-162; A. Murat Yel, "Türk İslamı", aynı dergi, 163-170; D. Hocaoglu, "Türk Müslümanlığı Üzerine Bazı Notlar", Köprü Dergisi, Bahar 1999; Ö.F. Uysal, "Bir Sosyal Olgı veya Toplum Mühendisliği Projesi Olarak Türk Müslümanlığı",

Köprü Dergisi, Bahar 1999, Sayı 66; A.V. Ecer, Türk Müslümanlığı I-II-III, Kayseri Türk Ocağı Dergisi, Nisan 2006, Sayı 64, 9; Mayıs 2006, Sayı 65, 9; Ekim 2006, Sayı 70, 9) kendine has bir oluşum meydana getirdi.

Banarlı, Kültür Köprüsü adlı kitabında Süleyman Çelebi'den Mehmed Akif'e kadar Türk kültür adamlarını tanıtır. İman ve Yaşama Üslubu adlı kitabında ise Türk Müslümanlığının olumlu yönlerini, millî kültürümüzle ilişkisini anlatır, güzelliklerini sergiler. O, Türk Milletinin İslâm Dinini Araplara mahsus bir din olmaktan ayırıp dünya dini haline getirdiğine işaret ettikten sonra şunları yazar:

"Türk Müslümanlığı, bu dinin ruhunu teşkil eden engin insanlık sevgisini, sonsuz iyiliği... güzellik aşkını asırlarca ve kıtalarca fiil ve hareket haline koymuştur. İslamları ibadete davet eden ezan'ın bestelenerek, yani musiki ile birleştirilerek terennüm edilmesi, Türk Müslümanlığının eseridir. Medrese Müslümanlığının kısmen muhafazakâr ve disiplinli hareketine mukabil, daha hür anlayışlı tekke Müslümanlığı ise, dinî heyecana şiiri, musikiyi ve raksı katmıştır. Çünkü şiirde, musikide, raksda, dünya yaratılalı beri, büyük ve samimi heyecanların en kuvvetli ifade vasıtalarıydı. İbadet bu üç bedîî sanattan başka, Müslüman Türk dünyasında dinî mimarının sayısız şaheserlerini yaratmış; mimari sanatı, daha çok yazı ve nakış bölümlerinde çalışan resim sanatı ile de birleşerek, Müslüman cami, mescid ve tekkelerini asırlarca birer güzel sanat mahşeri haline koymuştur (sa. 103)"

Türk Müslümanlığında -Banarlı'ya göre- insanlık, medeniyet, temizlik, güzellik, iyilik ve hoşgörü (tolerans) vardır. O, "yeryüzünde Türk milleti kadar dinde toleransa yer veren bir başka millet bulmak kolay değildir" diye (sa. 106) yazar. Türk milleti "adeta doğuştan" Müslüman'dılar ve İslâmı çok iyi anladılar. Bu anlayışlarının yanında "Türkler, bazı hallerde ibadete musikiyi ilave etmek; bu büyük imana yakışır dinî mimarî yaratmak; minareler, ezana lâhûtî (ilahî) eserler vermek gibi hususlarda; hele namaz dışındaki dinî ayinlerde, mevlid törenlerinde, evliya ve ecdad türbelerine saygı göstermekte, büyük ve inanmış ruhların yüceliğine inanmakta... hayli zengin bir millî-islâmî edebiyat meydana getirmekte... ve nice hususlarda İslâma millî bir renk vermiş, onu kendi üslupları ve kendi tahayyül-leriyle birleştirip, yüce bir iman hayatı yaşamış (sa. 108)" olduğuna işaret eder. Böyle bir dinî uygulama içinde olan Türk Milleti, millî kudret ve yeteneğini İslâm inancıyla birleştirecek ve İslâmî Türk vicdanıyla zafere ulaşacaktır. Zira "dinî iman tıpkı millî iman gibi, insanları başarıya götür- ren bir vicdan kuvveti ve bir gayret kaynağıdır (sa. 257)". Türk Müslümanlığının elemanları ola- rak

Mimar Sinan'ın kubbelerdeki azameti, camilerimizdeki hat sanatı örnekleri, İtrî'nin bestelediği ezan sesleri, İtrî'nin musikiyle coşan tekbir kolları, din ve peygamber sevgisini Gözyaşlarıyla içimize sindiren, sözle musikinin tılsımlı birleşimi olan Süleyman Çelebi'nin mevlid'i, İslâmî Türk edebiyatının sihirli anlatımları... Anadolu insanının dini yaşamada diğer Müslüman milletlerden ayrılmasını ve kendine has bir Müslümanlık oluşturmalarını doğurmuştur (sa. 133 vd).

Sonuç olarak Banarlı, Kültür Köprüsü ve İman ve Yaşama Üslubu adlı kitaplarında Türk Müslümanlığının elemanlarının iyi bir gözlemciliğini yapmış, onlara samimi olarak bağlı kalmamız halinde yüceleceğimizi tatlı bir üslupla anlatmış, millî olmayan bazı uygulamaları da çok nazik bir şekilde tenkit etmiştir.

EYLÜL'DE BİR GEZİNTİ

MUSTAFA AKBABA

Eylül...

Evlerin balkonlarındaki hareketlilik içerilere çekildi. Aleniyet mahremiyete dönüştü. Son günlerini yaşayan lâvanta, yasemin ve gece safa'larından oluşan koku kokteyli henüz örtülmemiş olan pencerelerden içeriye dolma gayreti içerisinde. Gurubun rengi değişip akşamlar erken teşrîf etmeye başladılar.

Akşam... Akşam... Eylül ve akşam...

"Günler kısaldı. Kanlıca'nın ihtiyarları

Bir bir hatırlamakta geçen sonbaharları" (1)

Kalplere ince ince sızılar veren Eylül.

Eylül ve hüzn... Bir çok şairin, kalemini kırmızı mürekkep dolu hokkasına batırdığı mevsim.

Hüzn ve akşam...

"Sonbahar, âlemi seyretmek için son kerre, İndi akşamla berâber dağınık bahçelere." (2)

Renkler... Renkler... Elem ve acı veren renkler... Ufku saran, yeri saran, suyu saran renkler...

"Suyu yâkûta döndüren bu hâzan, Bizi gark eyliyor düşüncelere." (3)

Ve

"Dökerken ufka donuk, kanlı bir ziya eylül." (4)

Renkler... Renkler... Her şeyde yansıyan, ayvada yansıyan, narda yansıyan renkler...

"Ayva sarı nar kırmızı sonbahar!

Her yıl biraz daha benimsediğim." (5)

Geçen yıllar... Sararan benizler... Azalan yollar...

"Ölümü düşündürür oldu geceler

Yaz güneşinde bıraktık hayatı." (6)

Gönüllerde dolaşan geçmişin hasreti ve dökülen mısralar...

"Titretir gönlümüzü ince, gizli bir elem

*Ne kadar zevk alsak da doyamadık o hazzı
Eylûlün hüznü bizi sarıyorken dem be dem
Şimdiden hasret kaldık geçtiğimiz o yaza.”(7)*

Gönüller çoşkulu mâzîde dolaşsa da
sonuçta gelinen yer eylûl’dür.

*“Bugün hâlâ dönse de yavaş yavaş serimiz
Yansısa da etrafa, zahîrîdir ferimiz
Dil, revnâk bestelerin tatlı terennümünde
Eylûl serinliğini hissetmekte tenimiz.”(8)*

Elem, hüznün, akşam, renkler, hasret,
azalan yollar... Hepsi el ele verip eylûl’de
toplanmışlar.

- 1- Y. K. Beyatlı
- 2- F. N. Çamlıbel
- 3,4- Ahmet Haşım
- 5- C. Sıtkı Tarancı
- 6- Ü. Yaşar Oğuzcan
- 7-8 Mustafa Akbaba

Ahmet Haşım’ın mısraılarını tamamlayan bu şiirimi
sahibine ithâf ediyorum

İTHAF MUSTAFA AKBABA

“Bir kuş düşünür bu bahçelerde
altın tüyü sonbahara uygun”

İnleyip duruyor hep kederde
Zîrâ, o hâlâ bahara vurgun.

Rûhundadır mâzînin lezzeti
Çekip sîneye her bir mihneti
Beklemede, çaresiz, rihleti
Gözleri dalgın, gönlü pek yorgun...

“Bir kuş düşünür bu bahçelerde
altın tüyü sonbahara uygun”.

İRİ REİS’İN HARİTASI ALİ DEMİREL

Hemen cebinizden bir on TL çıkarın ve
arka yüzüne bakın! Piri Reis’in haritalarından
birine ait yarım parçanın, çok küçültülmüş bir
örneğini göreceksiniz. Sözünü ettiğim harita,
dünyanın en önemli tarihi belgelerinden biri
olarak kabul edilmektedir. Pekiyi bu haritayı
böylesine önemli kılan özellik nedir? Her şeyden
önce, harita sahte değildir ve dahi denilebilecek
bir denizci tarafından çizilmiştir. Bu özellikler ona
zaten bir ayrıcalık kazandırmaktadır ama dahası
var. Piri Reis’in yaşadığı zamandaki ve
günümüzdeki hiçbir haritaya benzememektedir.
Sadece Piri Reis’in haritalarına ait olan pek çok
özellik var. Belki de bu yüzden gizemlerle dolu ve

kafalarda çok ilginç soru ve önermeler
oluşturuyor.

Anlaşılabileceği gibi harita, kendisini çizen-
den daha ünlü! Pekiyi söz konusu haritayı çizen
bilge denizci kim?

Piri Reis: 1465 yılında Gelibolu’da doğdu.
Amcası, ünlü denizcilerimizden Kemal Reis’tir.
Denizciliği amcasından öğrendi ve denizlere
birlikte açıldılar. Amcası ile yaptıkları önemli
işlerden birisi de, Granada’lı Müslümanları Kuzey
Afrika’ya taşıyarak, haçlılarca hepsinin toptan
katledilmelerini önlemiş olmalarıdır.

1513 yılında amcası Kemal Reis ölünce
çok üzüldü, bir süre denizlere açılmayıp
Gelibolu’da ikamet etti.

Piri Reis ünlü haritasını; Yavuz Sultan
Selim’in Mısır seferi sırasında, 1517 yılında
padişaha sundu. Harita, doğu ve batı bölümü
olmak üzere iki kısımdan oluşuyordu. 1526
yılında ise Kitab-ı Bahriye’yi Kanuni Sultan
Süleyman Han’a sundu. 1528 yılında ise ikinci
dünya haritasını çizdi.

Padişahın emri ile Umman Denizi, Kızıl
Deniz ve Basra Körfezi’nde görevlendirildi. İşte
çirkin olaylar bundan sonra gelişmeye başladı:
Piri Reis Basra Valisi Kubat Paşa’nın haksız
olarak istediği ganimet haracını vermedi. Mısır
Beylerbeyi Mehmet Paşa’nın politik hırsı da buna
eklendi... Benzer sebeplerden dolayı 1554
yılında, ‘hizmette kusur’ la suçlanarak idam
edildi...

Şimdi gelelim Piri Reis’in ünlü haritasına:
Şunu hemen belirtmeliyim; yeryüzünde böylesi
başka bir harita yok. İlk harita 1513 yılında
İstanbul’da ve Gelibolu’da, Piri Reis tarafından
gazal derisi üzerine çizilmiş. İkincisi ise 1528
yılında... Harita, Osmanlı arşivlerinin tozlu raflar-
ından 1929 yılında çıkarılıp, Topkapı Sarayı’nda
sergilenmeye başlandığından itibaren, özellikle
konu ile ilgili bilim adamlarının dikkatini çekmiştir.
Harita, diğerleri gibi düz bir yeryüzü göstermiyor,
büyük bir kürenin üzerine çizilmiş gibi duruyor! Bu
harita, sanki uzaya çıkılmış, dünyanın o
bölgelerine bakılarak çizilmiş gibi görünmektedir.
Günümüzde uzaydan çekilen fotoğraflarla tam bir
uyum göstermektedir. O zaman için Amerika
Kıtası’nın henüz bilinmeyen şekli ve coğrafi yapı-
sı ayrıntılı olarak çizilmiş. O kadar ki; hangi
bölgede hangi hayvan türünün yaşadığı bile
belirtilmiş!.. Atlas Okyanus’u ve Afrika kıyıları da
ayrıntılı olarak çizilmiş. Sadece Ekvator çizgisi
biraz farklı gösterilmiş. Bu ekvator konusuna
aşağıda yine değineceğim.

Her çağın haritacıları, yaşadıkları yer ve
zamanda, o çağa ait olan aynı teknikleri kullana
gelmişlerdir. Dolayısıyla, küçük ve önemsiz fark-
lılıklarla, aynı devrin haritaları birbirine benzer.
Kendi çağının tekniğine göre çizilen haritalara ör-

nek olarak: Heredot ve Strabo Akdeniz ve yakın çevresinin haritasını yapmışlar. Daha sonraki çağlarda da çeşitli haritalar çizilmiş. Tabii ki Piri Reis'in yaşadığı çağda da başkaca pek çok denizci haritalar çizmişler. Pek çoğu sadece Akdeniz ile sınırlı olan böylesi haritalar, çizenleri Akdeniz'li oldukları halde hatalarla doludur ve Piri Reis'in haritalarına göre çok ilkelidirler.

Piri Reis'in Haritası'nın gizemleri, yukarıda yazdıklarım kadarla sınırlı değil. Daha pek çok sır olan yerleri var. Misal: Piri Reis'in Haritası'nda Antartika Kıtası da çizilmiş! Ne zaman çizilmiş? 1513 ve 1528 yıllarında. Oysa Antartika Kıtası 1818 yılında keşfedildi!.. Bu ünlü Osmanlı Amiralî, kendi çağından 300 yıl sonra keşfedilen bu kıtayı nereden biliyordu?.. Bu kadarla da kalmıyor. Mevcut kabul görmüş bilgilere göre; Antartika Kıtası uzun zamandan beri buzullarla kaplı. (yaklaşık 6000 yıldan beri) Buzulların altında, kara var mıdır? Varsa nelerden nerelere kadar kara vardır? Var sayılan karaların sınırları nereden nereye kadardır? Bütün bunları bilmek mümkün değildi. Bütün dünyayı, dolayısıyla Antartika Kıtası'nı uzaydan, kuş bakışı seyretmek mümkün olsaydı bile, çıplak gözle karaları görmek mümkün olmazdı, hâlâ da görülemez... Antartika Kıtası'nın gerçeğe yakın boyutlarının tespiti, bilimin ilerlemesiyle, 1955 yılından sonra sismik yöntemlerle yapılabildi. Uzaydan çekilen uydu fotoğraflarıyla da Güney Kutbu'nun şekli kabaca belirlenmiş oldu... Şimdi dikkat! Piri Reis haritasında, Antartika Kıtası'nı gösterdiği gibi buzullarla kaplı olan kara parçalarını da göstermiş! Hem de bu yerlerin keşfinden (1955 yılı esas alındığında) yaklaşık 440 yıl önce!.. Piri Reis'in Haritaları üzerinde araştırma yapanların tespitlerine göre: Antartika'daki Queen Maud bölgesinin kara parçalarını, coğrafi şekilleriyle birlikte doğru olarak göstermiş. Mevcut bilgilere göre o bölgenin buzsuz olması, günümüzden 6000 (altıbin) yıl öncesine dayanmaktadır. Hem o çağda hiç bilinmeyen bir kıtayı haritada göstereceksin hem de binlerce yıldır buzullarla kaplı karaları doğru olarak çizerek yerlerini belirteceksin! Gizem içinde gizem...

Kimdir bu Piri Reis? O: Osmanlı donanmasının çok değerli bir komutanıdır. Çok iyi bir askerdir. Büyük-küçük pek çok deniz savaşına katılmış, iyi bir amiraldir. Çok akıllı, çok bilgili, olağanüstü bir insandır! Bizzat kendi el yazısıyla kaleme aldığı "KİTAB-I BAHRİYE" adlı denizcilik kitabı çok ünlüdür. Bu eser, dünya denizcilik literatürünün baş yapıtlarındandır. Yazdıklarından anlaşıldığına göre Piri Reis; Akdeniz'in kıyılarının ve adalarının uzmanıdır. Gemi barınağı olabilecek koylara, önemli yerlerin derinliklerine, akıntılarına varıncaya kadar, Akdeniz hakkındaki

her ayrıntıyı, günümüz bilgilerine göre de tamamen doğru olarak kaleme almıştır... Piri Reis böylesine bir bilge kişidir.

Piri Reis, çizdiği dünya haritaları hakkında ve bu haritaları nasıl çizdiği ile ilgili olarak ayrıntılı bilgi vermemiştir. Bu konuda iki notu var ama onlar yeterli değil. Bu notlardan birinde; haritaları çizerken başka haritalardan faydalandığını belirtmiştir. Diğer bir notu ise 'Kitab-ı Bahriye' de, Hz. Süleyman'ın haritasının kendisine yol gösterici olduğunu beyan etmiştir. Acaba, henüz insanlığın bilmediği başka haritalar mı vardı elinde?

Bu konuyla şimdiye kadar pek çok kişi ilgilendi ve bu ilgi hâlâ sürmekte. Dünya çapında bu kadar ilgi neden?.. Bu güne kadar yapılan tartışmalarda konu ile ilgili iki görüş netleşerek ortaya çıkmıştır. Bunlardan birisi şöyle: Piri Reis ünlü haritalarını çizerken; Caferiyelerden (Halife El Maun'un emriyle hazırlanan haritalar), Portekizlilerin haritalarından, Kristof Kolomb'un haritalarından... Ve bazı Arap haritalarından (ortada belli bir harita yok!) faydalanmıştır. Piri Reis'in haritasında Antartika olarak gösterdiği yer ise Arjantin'in güney kıyılarıdır. Haritanın bir küre üzerindeymiş gibi görünmesi ise, gazal derisinin boyu yetmediği için öyle yamuk çizilmiştir. Haritada ilginç olan bir şey yoktur... İşte böyle diyorlar! Diyorlar ama haritadaki pek çok ilginç ve gizemli bilgilerin nasıl elde edildiğine dair bilimce ve kanıtlı bir cevabı yok. Üstelik cevapladık dedikleri bazı durumlar hiç de söyledikleri gibi değil. Mesela: Haritada sadece güney Amerika kısmı yamuk (küre üzerinde gibi) gösterilmiyor; haritanın tamamı uzaydan çekilen fotoğraflarla uyum içinde! Piri Reis'in harita çizerken kopya ettiğini ileri sürdükleri haritalardan (elde mevcut olanlar) hiç birisi kendi başına o bilgileri kapsamadığı gibi sözü edilen bütün haritaların toplamı da Piri Reis'in haritasındaki bilgileri vermekten çok uzak. Bu durumda; hiç bilinmeyen, sözde Arap haritalarından bahsediyorlar! İyi ama o var saydıkları haritalardan bir tanesi-bir bölümü elde var mı? Yok! Şimdiye kadar öyle gizemli haritaların olduğuna dair (Hz. Süleyman'ın haritası hariç) bir yazı, tarihi bilgi gibi şeyler var mı? Yok!.. Sonuç olarak; yukarıdaki görüşleri savunanlar bu konuda ikna edici hiçbir delil ortaya koyamamışlardır. Eğer ikna edici bilimce kabul görececek bir görüşleri olsaydı bu konudaki tartışmalar çoktan bitmiş olurdu. Bu görüşü savunanlar; çeşitli varsayımlar ve kendi ürettikleri mesnetsiz fikirleri esas almaktalar. Aslında karşı görüşü savunanların da bilimce kabul görmüş veya kanıtlanmış sağlam bir tezleri yok. Tartışmalar bu yüzden sürüp gitmekte.

İsterseniz şimdi ileri sürüldüğü gibi başka haritalardan kopya edildiği konusunu irdeleyelim:

Piri Reis yaptığı haritaları bir başka harita veya haritalardan kopya etmiş olabilir mi? Evet olabilir! Ama bu sav konu ile ilgili sorunu çözmiyor üstelik daha karmaşık ve daha gizemli bir hale getiriyor. Piri Reis'in elinde (henüz hiç görülmemiş ve bilinmeyen) harita veya haritalar var idiyse; bu haritaları kim veya kimler, ne zaman, hangi teknoloji ile çizdiler? Orijinal harita, buzul çağından önce, Antartika buzlarla kaplı değilken çizildiye, o zamanki ekvator, Piri Reis'in haritasında gösterdiği yerde miydi? Varsayılan orijinal haritayı insan türünden olmayan, başka varlıklar mı çizdi? Hayır, insanlar çizmiştir, diyorsanız; çok uzak bir geçmişte, o haritayı çizebilecek yüksek düzeyde medeniyet veya medeniyetler var olmalı değil mi? Yoksa halen bilinen veya bildiğimizi sandığımız insanlık tarihi kökten mi yanlış?!

Başka bakış açıları yok mu? Elbette var, işte birkaçı: Piri Reis astral seyahat yaparak, yükseğe-uzaya kadar çıktı ve gördüklerini çizdi! Durugörü yoluyla bütün dünyayı gözden geçirdi, bu arada buzulların altındaki karaları bile gördü ve çizdi! Manâ aleminde kazandığı değer karşılığı lütfedilen ilahi bir yardımla, yakaza halinde veya rüya yoluyla çizdirildi!..

Bütün bu görüşler bizi nereye götürür?

Konu ile ilgili gizem ve soru çok. Açıklığa kavuşturmak için görüş ve öneri de çok. Ama henüz, Piri Reis'in haritasını akla ve mantığa uygun olarak açıklayacak bir tek bilimsel yaklaşım bile yok.

İlahi Piri Reis! Bize bıraktığın şu mirasa bak! Allah seni Firdevs cennetine koysun emi!

KANATLARINDA TAŞISIN ÖZLEMİ ANDAÇ

İstanbul'da günlerdir beklediğim sis, niha yet şehrin üzerine çökmüş, göz gözü görmüyordu. Akşam, yapacağım şeye yardım edercesine erken geldi. Ay ise, sarı bir nokta gibi Salacak üzerinde asılı duruyordu. Sessizlik elle tutulacak kadar yoğunlaşmış, deniz trafiği alışılmamış bir yalnızlığa bürünmüştü.

Kıyısına yaklaştığımda, başına geleceklerden habersiz, bulunduğu yerde etrafı boş gözlerle seyreliyordum. Yavaşça kayığın arkasına bağladığımda, çala kürek hızla oradan uzaklaştım. Marmara'yı geçip, Çanakkale Boğazı'nı da aşınca, sevinçten bir kahkaha patlattım. Gözden sürmeyi çekmiştim.

Kayığın arkasına bağladığım ilk defa korka korka sorulması gerekeni çekinerek sordu: "Nereye götürüyorsun beni? "Gülümsedim." "Senin gibi nice seneler suskunluğa bürünmüş, hasretlik çeken biriyle tanıştırmaya..." dedim. Daha bir hızla sarıldım küreklere...

Antalya Körfezi'ne girerken anlamıştı:

"Tanıdım seni. Bir zamanlar İstanbul'dan hiç ayrılmayacağını düşünürdüm. Şimdi ise O'na olan özlemini bende taçlandırdığını görüyorum. Ben de senin gibi nice olmaz hayaller kurardım. Çekip gitmek geçerdi aklımdan çoğu zaman. Ama senin bu yaptığın biraz fazla delilik gibi geldi bana. Hem biliyorsun yokluğum anlaşılırsa çok başın ağırır." dedi.

Biliyordum, bu macera onun da hoşuna gitmişti. İlk defa hayallerinde yaşatabileceği bir yolculuğun sonunda o güzelim güneyin incisini görecekti. Kürek çekerken, bir yandan da onu seyreliyordum. Özlemlerimi onda şekillendirdiğimi nasıl da anlamıştı.

"Yoruldu bir parça dinlensen." dedi. "Hayır" dedim. Sevdasını taşımak hiç ağır gelir miydi insan olana...

Körfezin üzeri her zamanki gibi bomboştu. Karşı tepelerde görünen Geyik bayırı'ndaki evler, sanki İstanbul sırtları gibi her geçen gün çoğalıyorlardı. Antalya, büyük bir hızla kab'ına sığmaz oluyordu... Yat Limanı'nın biraz açığına geldiğimizde, sessizliğe alışkın olmayan kulağı ile etrafı bir müddet dinledi. Şaşkınlığını gizlemeyerek sordu: "Duyardım ama bu kadar kimsesiz olması ürkütücü. Vazgeçtim büyük gemilerden, hani nerede tekneler, vapur düdükları, gecenin karanlığını delen beyaz kanatlı martılar? Hiç mi bir yelkenlinin direğine takılı kalıp sürüklenmez ay karşı kıyılara? Söyle bana, şair yüreğin hiç buna feryat etmedi mi?" Beni konuşturmak için damarına basıyordu. Yoksa bilirdi şiirler bizim sessiz çığlıklarımızdı. Elbette körfezin üzerinde de dolaşırdı, özlem rüzgârlarını arkasına alarak zaman zaman. Beklentilerine küçük bir şiirle cevap verdim.

Kıyıda bekleyenlere yeter mi gülüşün / Gece yıldızlarını / Güneş yıldızıklarını üzerine serpse de / Ben, deniz mi derim sana? / Ne bir martı çığlığı / Ne bir çatana sesi / Üzerinde gezmeyince.

Hoş, ben yazdım ama körfezin de pek umurunda değildi sitemimiz. Akıp giderdi dizeler, üzerinden açıklarına...

Liman, Kaleiçi bütün güzelliği ile karşımızdaydı. Şehir, bir kolunu Konyaaltı sahillerine, diğer kolunu Lara'ya uzatarak bir ışık seli içinde beklenmeyen misafirini sanki kucaklamaya hazırlanıyor gibiydi. Kıyılarına serili çakıl taşları gibi duran Kaleiçi'nin evlerini, eteklerine biriktirmiş Yivli Minare, arkasındaki saat kulesiyle, sıradan bir akşama hazırlanıyordu.

Bu ilginç karşılaşma anını doyasıya seyredebilmek için sırtımı, Beydağlarına yasladım. Ayaklarımı körfezin öteki ucundaki Karaalioğlu Park'ının kıyısına uzatarak ıslanan pantolonuma aldırmadan olacakları büyük bir hazla bekledim.

Yivli Minare vakur duruşuyla etrafı seyrediyordu. Birden; kırmızı olan taşları şaşkınlıktan kıpkızıl kesildi: "G ö r d ü k l e r i m e inanamıyorum." dedi. İlk defa konuşuyor, sesi çatal çatal çıkıyor- du. Telaşla: "Gerçekten sen misin? Sen bize hoş geldin Kızkulesi. Bu ne güzel bir akşam, bu ne güzel bir misafir. Şair iki sene önce kitabında, bu güzel buluşmayı hayal edip kitabın kabına işlediğinde, keşke gerçekleşse diye geçirmiştim içimden. Deli yüreğinin hayalini gerçek yaptığını görmek beni çok duygulandırdı. Sen tekrar bize hoş geldin Kızkulesi. Şu an sanki aniden görünüp kaybolacağından korktuğum denizkızı gibisin..." diye seslendi.

Kızkulesi bu güzel karşılamadan son derece mutlu gülümsedi: "Seni görmek beni de sevindirdi. Antalya seninle bir kat daha muhteşem görünüyor. Eskiden güneş, bedenine vurduğunda, bizim oradan bile görünürdü ıslı ıslı parlayan yüzün. O eşi bulunmaz mozaiklerinin söküldüklerini duyduğumda üzül müştüm. Tabii ki söküp de yerine koymayanların elinde parlayacak, yürekleri gibi kararacaklar sonsuza kadar..." dedi.

Yivli Minare: "İkimiz de doğallığımızda bize yüklenen görevi, gönüllerde yaşıyor ve yaşıyoruz. Senin ise, benden fazla nice güzel balıkların var, gün boyu öpücükler kondururlar taşlarına..." diye iltifat etti.

Bu arada Kızkulesi, mavi yolculuk için limandan ayrılan tekneyi görünce yakalanma korkusuyla "eyvah" dedi. Yivli Minare: "Meraklanma, bu deli adama alışıktır tekneler, çoğu zaman bacaklarının altından geçerler. Bazen de elleriyle tekneleri körfezin açığına bırakır." dedi. Gelen tekne, rahmetli Mustafa Ekizler'in oğlu Hüsnü Kaptan'dı. Tekneyi yavaşça körfezin açığına bıraktığımda: "Uğrun açık ola kaptan" diye seslendim. Bu yardıma bir türlü alışmamış olan kaptan, yarı gülüm- seyerek, yarı telaş içinde el salladı "Vira Bismillah'ı" ancak açığındaki rüzgârla dolan seren direğindeki yelkeni şiştiğinde söyleyebilmişti...

Sabaha kadar sürecek bu karşılıklı konuşmalar, yaşadıklarım, şair yüreğimi duygulandırmıştı. Yaktım pipomu, dumanını Kızkulesi'ne doğru üfledim. O alışıkta gemi bacalarının dumanına, fark etmedi bile...

Kızkulesi: "Evet balıklar vazgeçilmezlerimdir. Onların etrafımda bulunması çok hoşuma gidiyor. Onlar olmasaydı, çok yalnız hissederdim kendimi. Buna karşılık senin de etrafını dağların güzellikleri süslemiş. Nice çam kokulu yayla havalarını taşırlar sana gün boyu. Belki, biraz sende eksik gibi duran, dua eden el gibi yükselen minarelerinin gölgesi düşmüyor suya. Yine de her şeye rağmen sen Akdeniz'in incisisin." dedi.

Pipomun küllerini ilerideki Sıçan Adası'na vurarak temizlerken fısıldadım: "Ona bahset, alınmayacaktır."

Kızkulesi: "Gelirken gördüğüm adadan bahsediyor. Adı kulağa hoş gelmediği bir gerçek. Niçin değiştirmezler anlamadım. Oraya bir el atılsa, Aspendos'a benzer doğallığında yükselen ve sadece müzikle anılan bir yer olabilirdi. Müziğin en güzel nağmelerini kıyılarında gezdirirdi dalgalar. Yalnızlığın bir parça azalardı sana ulaştıklarında. Ayrıca Antalya'ya yakışan bir eser kazandırılırdı. Şair, onu hatırlatmak istedi.

Yivli Minare : "İnce ve güzel bir dilek; uzak görünse de umarım gerçekleştiğini görürüz. Ben de ne zaman İstanbul'u düşünsem; sen gelirsin aklıma. Nadide bir elmas gibi. Gerçekte o şehirdeki muhteşem eserlerin yanında inciler, elmaslar duvar diplerindeki taşlar gibi sönük kalır ifade ettikleri manalarında... Senin bu güzel eserler arasında ayrı bir yerin var lâkin yiyecekler ve içecekler için kullanıman beni hep rahatsız etmiştir. O güzel şehirde sen de sanatla, müzikle anılabilmeliydin. O güzel eserler sende geçmeliydi gün boyu. Yayılabilirdi deniz üzerinden o güzelim şehre, hatta ülkeler aşmacasına..."

Şimdiye kadar konuşmalara katılmayan saat kulesi ilk defa :

"Vakit yaklaşıyor, gün ağarmak üzere. O bir daha gelmesi zor olan misafiri, istemesek de uğurlamak gerekir" diye uyarma ihtiyacı duydu.

Birden sihir bozulmuş, hepimizi bir sıkıntı kaplamıştı. Bu hikâyede veda konuşmaları olmalıydı. Nice söylenmesi gerekenler var olduğu halde, susmuştuk. Sözün bittiği yerdeydik.

Üçümüz de biliyorduk, bir daha asla yan yana gelmeyecektik. Şair yüreğim buna dayanmak zorundaydı. Küreklere zoraki asılırken göğsüme düşen iki damlanın ıslak pantolonuma karıştığını gördüm. Küreklere hışırtısı konuşamamanın sessizliğini bozuyordu dönüş yolunda.

Kızkulesi'ni kimseler görmeden yerine bıraktım. Hızla oradan uzaklaşmalıydım. Yapamadım, oyalanıyordum. Yüreğim, içeride kıpır kıpır ederken dayanamadım, bir öpücük kondurdum taşlarına "unutma beni" kokan...

Bir şeyler bırakırken geride, ayrılığın hüznü dolmuştu gözlerime. Ayrılırken, sanki kendimden uzaklaşıyordum. O, ben oluyordu, ayrılırken kendimden.

Büyük bir hızla küreklere asıldım. Kaybedişin soğukluğunu hissederek ürperdim. Etraf yavaş yavaş aydınlanıyordu. Sis kalkmıştı. Birden içimdeki ışıklar sönükleşti uzaklaşırken. Alıp alıp saklıyordum içimde, onu ve bu şehrin her zerresini...

Kızkulesi dayanamadı, arkamdan ses-

lendi: "Bir şeyler söylemeyecek misin?" Boğazım düğüm düğüm ancak duyulacak bir sesle fısıldadım:

"Yolu düşerse bir martının bizim o taraflara, gümüş kanatlarında taşısın isterdim, kanayan yerlerime gölgesini."

BEKLE BENİ ANDAÇ

Uykusuz gecelere çizerdim seni
İncitmeden okşardım yedi tepeni
Sessizliğimde, Vapur düdükleliydi
kulaklarımda cınlayan
Gün olur, şiirlerime sarardım seni

Ne zaman
Denizin üstünü kimsesiz görsem
Koşarak gelirdi adalar, Kızkulesi
Martının çığlığında sesin.

Hüznü ve hasreti gezdirmiştim
Gençliğimi yitirdiğim sokaklarında
Eskimiş resimlerine baktığımda,
Biliyorum;
Artık kendimi görmeyeceğim
Bekle beni İstanbul
Sana dönmeyeceğim.

Üç beş martısı ile artık avutmuyor
Bu şehir beni.
Neden düşmez minarelerin gölgesi suya?
Neden boğaz düğüm düğüm hasretimde?

Biliyorum;
Sen değildin, yokluğundu özlenen
Umutum tükendi, yedi tepeni
görmeyeceğim
Bekle beni İstanbul,
Sana dönmeyeceğim.

Sende kimse aramaz artık beni
"Hey! Nerdesiniz?" desem
Kimse duymaz sesimi.

Biliyorum;
Bir gün gölgelerin uzayacak
Tepelerin ardından geleceksin yanıma
İşte o zaman,
Hasreti koyacağım bir kenara
Dinecek özlem
Bir an olsa da gurbeti unutacağım
Sonra, sönmez bildiğim ışıklarını
Bir bir söndüreceğim
Bekle beni İstanbul
Sana dönmeyeceğim.

ŞİİR ÜZERİNE GENEL BİR BAKIŞ ÜMİD HARUN

Şiir üzerine söyleyeceklerimiz, ne ilk ne de son olacaktır. Konuşma, düşünme, ifade edebilme insanlara özgüdür. İfade insana has olduğundan, daha güzeline arama devam edip gidecektir. Şiirle ifade, insanlık kadar eskidir. Aristo'dan bu yana poetikaların olduğu bilinmektedir.

Şiirle uğraşanlar, şiir severler, güzelliğin müntesipleri ne yaptıklarını ne ile uğraştıklarını açıklamak isteyecekleri gibi bunu laf ebeliği olarak görenler de olacaktır. Oysa alanı geniş tutmak, ürünün hatta edebiyatın tüm yönleriyle ilgilenmek şairin gücünü, ufuk genişliğini göstermez mi? Tarihlerini, birikimlerini tanımayanların eserlerinin, ne kadar kendilerinin oldukları tartışılır. Sanat, edebiyat, düşünce tarihi, verilen eserler kendine mutlaka bir referans arar. Kültür alt yapısı özünün dışına dayananlar, kökleri başka yerlerden gelenler, beslenenler geçmişimizi hor görecekler, yıkmaya çalışacaklar, ha bire kötüleyecekler inkar edeceklerdir. Yaptıklarını yenilik deyip duracaklar, marifetsizliklerini marifet zannedeceklerdir. Şu anda divan şiirini hor görenler olduğu gibi.

Sanat dallarının birbirlerinden etkilenmediklerini söylemek tutarsızlık olur. Müzik, resim, roman, mimarlığın yanında şiirin kendine has, naif yönlerinin olduğunu görüyoruz. Şiir muhabbetir, mayası sevgi olan. İnsanları birbirine çeken şeydir sevgi. İnsanların en çok muhtaç olduğu değer, karşılıksız yada karşılıklı, paranın ve malın alıp satamadığı cevher. Tüm adem-oğlunun peşinden koştuğu, uğrun uğrun aradığı şey sevgi, muhabbet.

Merhamet, sevgi ve aşkın dışındaki diğer duyguların kin, nefret, hiciv, küfür, vb. ile övünmenin bile fitri olmadığını (hayat inşaa edilemeyeceği) söylemek doğru olur zannedirim. Kaldırımlardaki, kahvehanelerdeki, stadyumlardaki, sinemalardaki yığın yığın kalabalıkların aradığı tek şey sevmek. Ama bu sevme şeklinde tezahür eder. Kendilerini tek tük parklara atan yaşlılar da bu savaşın yenilmişleridir. Huzur evleri mesela. Genç nesillerine sevgiyi aşkı, şiiri anlatamayanların, bundan korkanların sonu. Yalnızlığın, bir tarafa atılmışlığın adı huzurevleri. Huzur vermeyenler, huzur alamazlar. Sevgi vermeyenler, sevgi alamazlar. Bizim anlayışımızda huzur evleri yoktur aslında.

Her şeye aşık olunamayacağı gibi her şey de seviemez. Sevmek cevheri daha çok ruhu ve konularını, alanlarını ilgilendiriyor. Şair uç noktaları yaşadığından içinde bulunduğu duruma karşı esnek davranmamız gerekmekte. Şairin

beslendiği kaynaklar her şey ama her şeydir. Günahlardan bile cennete gidebilme işidir marifet, geri dönüşsüz.

Şu kadar zalimliği, yolsuzluğu, haksızlığı duymazdan ve görmezden gelenler insanlık dışı olaylara sessiz ve hımbıl kalanlar sinir edici değil mi? Şiirin kışkırtıcı olmak zorunda olduğu yer burasıdır herhalde. Her şey yerli yerinde olması gerektiği gibi, şiir bunun nesini kışkırtacak diyenler olabilir. Üzerinde durmamız gereken de bu zaten. Hiç kimse ülkemizde insanımızda yada yeryüzünde artık iyi bir şeyin kalmadığını söyleyemez. Hadiselerin yolunda olduğunu, kavram kargaşasının olmadığını kelime-kavram zengini olduğumuz da söylenemez. Acıdır ki bu noktaya biz kendimizi kendimiz getirdik. Korkunun hakim olduğu kaotik durum buradan da kaotik düzen. Birilerini beğenmeyen diğerleri devrimler, ihtilaller yapacaktır artık.

Şiirin işi devrim yapmaktır görüşüne katılmamakla birlikte normal karşılıyoruz çünkü tarihte bunun örnekleri de vardır. Şiir, okuyanını bir şeylere, başka yerlere sevk eder. Duranı yürütür, güleni ağlatır. Adamı halden hale sokar, etkiler. İyi yada kötü duygular uyandırır veya olanları pekiştirir. Perdeli gözlerin perdesini aralar. İç fırtınalara, dış hareketlenmelere neden olur. Kısacası değişir ve değiştirir. Fransız ihtilalinin çıkışı ve çöküşü duruma örnektir. Bizce en büyük devrim insanın kendisini ve çevresini tanıması, değer vermesi ve sevmesidir. Evet en büyük ihtilal, devrim sevgi ve aşktır.

Şiirin, mimariye, müziğe, resime benzeyen yönlerinin olduğunu söylemiştik. Hangisinin, diğerinin diğerinden üstün olduğu tartışıla gelmiştir. Buna medeniyetlere katkısı açısından bakmakta fayda var. Tabi ki sanatkarına da. Kimilerine göre şiir lüks olsa da şiir çevrelerine, şölenlerine okuyanına yazanına bakıldığında lüks olmadığı görülecektir. Kaldırımlarda avare gezeninden berber çırağına kadar okuldaki öğrenciden öğretmene kadar.

Asıl olan aşk ve hüznüdür. Hatta aşıkların aşkı, hüznülenenlerin hüznüdür. Kişinin geldiği yere dönüşünün ağıtı, destanıdır. Serazat, çakırkeyif, ten lezzetlerini yaşama ve bunları şiirleştirme, çağırıştırma değildir. Böyle düşünenlere katılıyoruz. Günümüz şiirinin divan şiiri dönemindeki gibi aşkın konularını (metafizik) işleyebildiğini yada işleyenlerin çok olduğunu söylemek güç. Geleneğimizdeki şiire bakıldığında, var edenine ve mübelliğine sesleniş olan naat ve münacatları görüyoruz. Tabi ki değişim ve yenilik olacak. Aynı şeyleri aynı şekilde söyleyip durmak yenilik midir? Her halde değildir. Özellikle naat ve münacattaki durağanlığı, sessizliği, eksikliği görmek üzücü.

Yoksa insan yaradanına (dua), kurtarıcısına seslenmek istemez mi? Halbuki şiir denilince önce bunların akla geldiğini, bizden öncekilere baktığımızda görüyoruz.

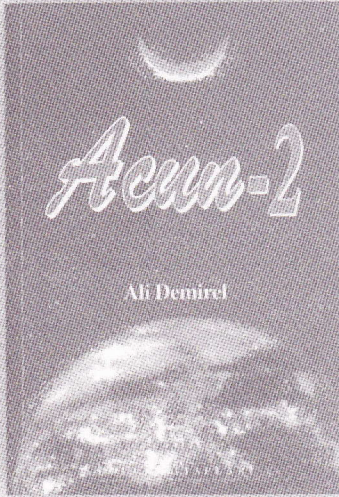
Gün gelecek şiir hak ettiği yere konacaktır. Önce sezgi işidir şiir, ama akılla beraber. Yenilikse o bütün şairlerin başarmak istediği iş, varmak istediği hedeftir. Her şair kendi akışı ile çağıldar. Edebiyat tarihimizden habersiz oluşumuz, klasik edebiyatımızdan istifade edemememiz üzüntü verici. Çünkü kabullenip tanıyamadık. Son dönemlerde bahsettiğimiz değer-leri, süreci görmezlikten gelenler oldu. Ruhu inkar edenlerin saf şiire ulaşacaklarını halis şiiri bulacaklarını mümkün görmüyoruz. Sadece yer yüzünden, tenden, bedenden bahseden şiir, alanını daraltmış önünü kapatmış olur. Yalnız ben merkezli ötelere bahsetmekte aynı değil mi? Oysa şair ikisi arasında olan, ayakları burada yeryüzünde, başı ve düşünceleri meta-fizik alemde, ötelede olan, ikisi arasında gidip gelendir.

"Estiği gibi yazmak marifet sanki" diyenlerin şiirine baktığımızda iç ve dış yapısıyla ne kadar modern ne kadar şiir olduğunu görüyoruz. Bu cümle sanki laf olsun diye söylenmiş şeyler.

Ebetteki şiir bugün yükseliş göstermektedir. Şair bir uçaşa okuyucu diğer bir uç. Şiir, gücüne göre okuyucusuyla buluşabilmekte. Zayıf şiir, tabi ki şanssız. Bazen halis şiirin de aynı akıbete uğradığı görülmekte. Bunun temel nedeni belki de insanımızın bilgiye, düşünceye, kültüre yönelmemesi-yönelememesi, sırları keşfe çalışmaması-çalışamaması. Farklı bir şey ama kutsal metinleri açıklama ve anlama bilgileri de öyle. Yine de şiir okuyucularının, dinleyicilerinin ekranları doldurduğunu görüyoruz. Dinleyicilerin buna (şiire) ne kadar aç olduğu fark ediliyor.

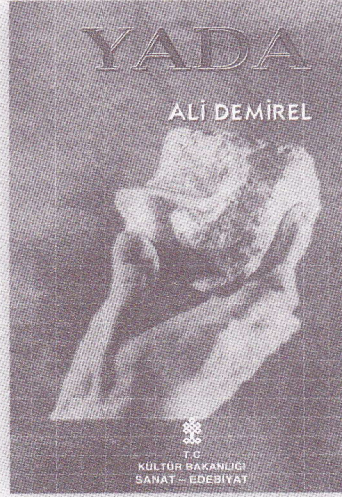
DÜZELTME: Dergimizin birinci sayısında yer alan, Ali Demirel'in kaleme aldığı "YAZMAK" başlıklı yazıda; Kaşkarlı Mahmut hakkında bir hata yapılmıştır. Şöyle ki: 'Türk İmparatorluğu'nun başındaki aileden bir adam' yazılacakken, sehven 'Türk İmparatorluğunun başındaki adam' şeklinde yazılmış ve yazı bu minval üzerine sürdürülmüştür. Yapılan yanlışlığı düzeltir, özür dileriz.

ACUN - 2

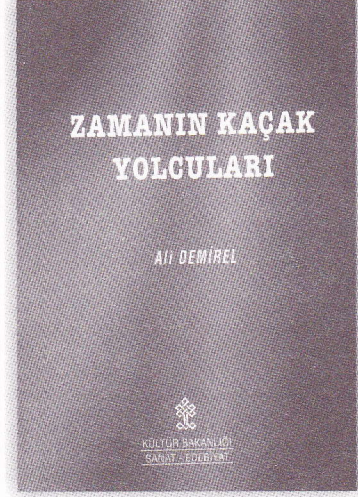
Ali DEMİREL
Roman (Bilim kurgu)
Kültür Bakanlığı Yayınları

YADA

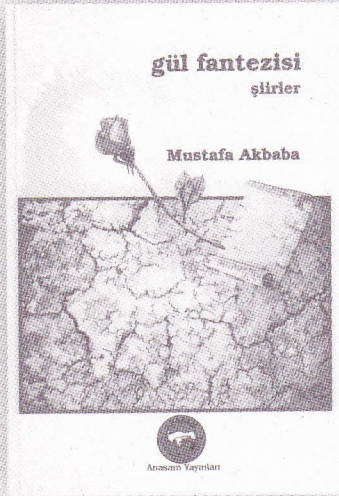
Ali DEMİREL
Roman (Bilim kurgu)
Kültür Bakanlığı Yayınları

ZAMANIN KAÇAK YOLCULARI

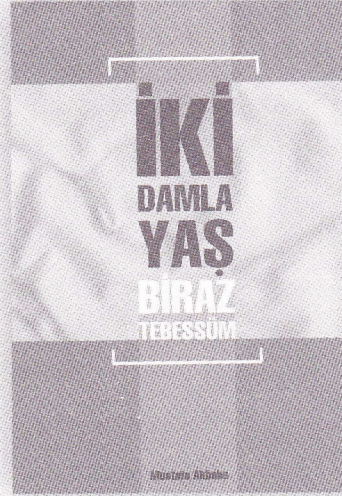
Ali DEMİREL
Roman (Bilim kurgu)
Kültür Bakanlığı Yayınları

GÜL FANTEZİSİ

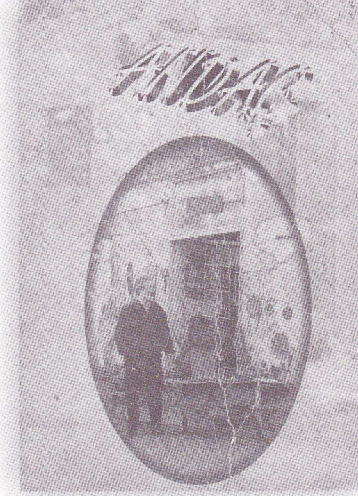
Mutafa AKBABA
Şiir
Anasam Yayınları

İKİ DAMLA YAŞ
BİRAZ TEBESSÜM

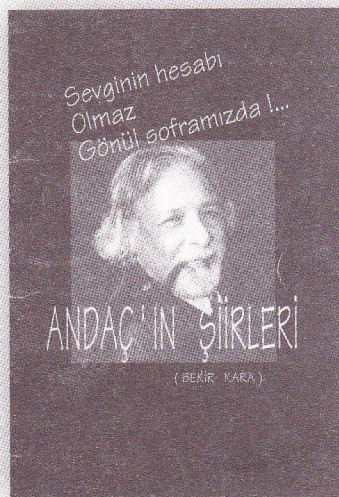
Mutafa AKBABA
Deneme
Kendi Yayını

ANDAÇ

ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

ANDAÇ'IN ŞİİRLERİ

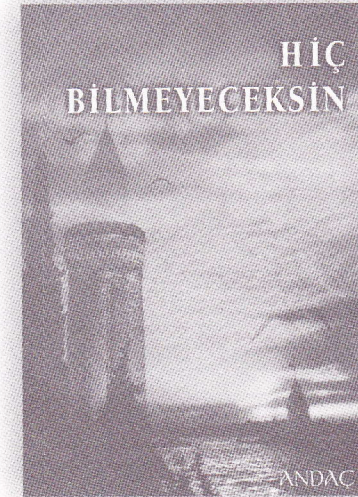
ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

ANDAÇ'IN ŞİİRLERİ

ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

HİÇ BİLMEMEYECESİN

ANDAÇ (Bekir KARA)
Şiir
Kendi Yayını

**KARAALIOĞLU PARKI'NIN
İLK YAPILDIĞI YILLARDAKİ GÖRÜNTÜSÜ**

(Mustafa AKBABA'nın Fotoğraf arşivinden)